

VAJON LÉTEZIK SZERELEM ELSŐ LÁTÁSRA?

JENNIFER E. SMITH

Dream
válogatás

ele

NÉGY PERC általában szinte alig valamire elegendő – ugye te sem hinnéd, hogy ennyi idő alatt minden megváltozhat?

A tizenhét éves Hadley Sullivan életében ez az egyik legrosszabb nap. Ott ragadt a New York-i repülőtéren, késésben van apja második esküvőjéről, amelyet Londonban tartanak, ráadásul a leendő mostohaanyjával még sohasem találkozott.

Hadley ebben a lehetetlen helyzetben pillantja meg a tökéletes srácot, az angol Olivert a repülőtér szűk várótermében. A fiú jegye a 18C ülésre szól – Hadley-é pedig a 18A-ra.

A végzet fordulatai és az idő fontos szerepet játszik ebben az elgondolkodtató regényben, amely egyaránt szól családi kapcsolatokról, a második esélyről és az első szerelemről. Hadley és Oliver huszonnégy órát felölelő története meggyőzi az olvasót arról, hogy az igaz szerelem akkor bukkan fel, amikor a legkevésbé számítunk rá.

o

JENNIFER E. SMITH írásművészetből szerezte diplomáját a St. Andrews Egyetemen, Skóciában. Jelenleg New Yorkban dolgozik szerkesztőként.

EDDIG MEGJELENT REGÉNYEI:

Milyen is a boldogság?

Létezik térkép a szerelemhez?

Milyen lesz a búcsú után?

Ilyen a boldogság

Vajon ránk talál a szerencse?

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.jenniferesmith.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ha egy szóval kellene jellemeznem ezt a könyvet, akkor azt mondanám: bűbájos.”

POWELL'S

„Csodás, szívmelengető emlékeztető, hogy a sors útjai kifürkészhetetlenek. Ellenállhatatlan, pazarul fogalmazott elbeszélés a szerelembe esés mesés érzéséről.”

THE NEW YORK TIMES
BOOK REVIEW

„A szerelem, a szeretet és a család témáját boncolgató, összességében megható történet... Jennifer E. Smith remek észrevételeinek köszönhetően mind Hadley bánata és vesztesége, mind pedig az új szerelem csodás kibontakozása reálisan hat.”

KIRKUS

„Az elegáns és megrendítő történet egy részét Smith jelen időben meséli el, így a regény filmszerűen, élénken ábrázolja Hadley huszonnégy óra alatt átélt, hullámzó érzelmeit. Hadley Sullivan tudatos, megfontolt főszereplő. A szerencsés pillanokat kihasználva nem fél maga alakítani a sorsát. Erre épül ez a keserédes — de leginkább édes — tanulmány végzetről, veszteségről, házasságról, szeretetről és szerelemről.”

THE HORN BOOK MAGAZINE

Dream
válogatás

JENNIFER E. SMITH

VAJON *LÉTEZIK* **SZERELEM**
ELSŐ LÁTÁSRA?

— részlet —

New York 18:56
London 23:56

Egy klausztrófóbiásnak a reptér igazi kínzókamra.

Nemcsak a vészesen közelgő repülés réme tehet róla – vagyis hogy a szardíniaként összezsúfolt utasokat egy szűk fémcsőben lövik ki a levegőbe –, hanem maga a terminál is, a nyüzsgő emberek, a kavargó forgatag, meg valami ritmussos, szédítő bűgás; az, hogy minden csupa mozgás és zaj, rohanás és lárma, ráadásul az egész ablakok zárják körbe, akár egy óriási hangyafarmot.

Mindez csak része annak a sok mindennek, amiről Hadley igyekszik elterelni a gondolatait, ahogy tehetetlenül álldogál a New York-i John F. Kennedy nemzetközi

repülőtér egyik kapujának pultja előtt. Odakint kezd sötétedni, a gépe már valahol az Atlanti-óceán fölött jár, a lány önuralma pedig egyre fogy, akár a lassan leeresztett léggömbben a levegő. Részben a közlő repülés miatt, részben a reptér miatt, de leginkább – *leginkább* – azért, mert rádöbbsent, hogy el fog késni az esküvőről, amelyre eredetileg el sem akart menni. A sors e kis fintorától valamiért úgy érzi, menten elsírja magát.

A kapunál lévő utaskísérők összegyűltek a pult túoldalán, hogy nagyon türelmetlenül, grimaszolva meredjenek rá. A mögöttük lévő tábla már meg is változott, a következő londoni gépet jelzi, amely csak több mint három óra múlva indul, és Hadley hamar rájön, ő maga az egyetlen akadálya, hogy a kísérők nem élvezhetik ki a műszak végét.

– Sajnálom, kisasszony – mondja egyikük, az elnyomott sóhajtás ordít a hangjából. – Csak annyit tehetünk, hogy megpróbálunk helyet találni magának egy későbbi járaton.

Hadley savanyú képpel bólint. Az elmúlt néhány hétben titokban végig abban reménykedett, hogy pontosan ez történik, bár az általa elképzelt helyzetek bevallottan kissé drámaibbak voltak: egy repülő sztrájk, egy óriási vihar jégesevel, ágyhoz kötő influenza vagy épp kanyaró akadályozhatta volna meg, hogy elutazzon. Ezek bármelyike tökéle-

tesen jó okot szolgáltatott volna arra, hogy ne legyen jelen, amikor az édesapja elvesz egy nőt, akivel Hadley még nem is találkozott.

A gépet négy perccel lekésni viszont kissé gyanús lehet, úgy tűnhet, mintha épp kapóra jönne neki, és Hadley nem igazán biztos benne, hogy a szülei nem őt hibáztatnák. Sőt, gyanítja, hogy ez is azon dolgok rövid sorába tartozna, amiben mindketten egyetértenek.

Hadley ötlete volt, hogy kihagyja az esküvő előtti vacsorát, és inkább a jeles alkalom reggelén érkezik Londonba. Több mint egy éve nem látta az édesapját, és nem volt biztos benne, hogy képes lenne egy helyiségben üldögelni az apjának kedves emberekkel – a barátaival és munkatársaival, a kis közösséggel, amelyet a lányától egy óceánra kiépített magának –, miközben azok lelkesen isznak a vőlegény egészségére és boldogságára, új élete kezdetére. Ha Hadley-n múltott volna, egyáltalán nem is menne az esküvőre, de mint kiderült, *ez* nem volt vita tárgya.

– Mégiscsak ő az apád – ismételte Anya, mintha Hadley képes lenne ezt elfelejteni. – Ha nem mész el, később megbánod. Tudom, hogy nehéz ezt tizenhét évesen elképzelni, de higgy nekem: egy nap megbánnád.

Hadley nem olyan biztos benne.

Az utaskísérő vad intenzitással püföli a számítógépe billentyűzetét, gépelés közben csattogó foggal rágózik.

– Szerencséje van! – mondja, és feltűnő mozdulattal kapja fel a kezét a billentyűkről. – Találtam magának helyet a tíz huszonnégyes gépen. Tizennyolc A ülés. Ablak mellett.

Hadley szinte fél feltenni a kérdést, de azért megteszi:

– Mikorra ér oda?

– Holnap reggel kilenc ötvenötre – feleli az utaskísérő.

Hadley látja maga előtt az aprólékosan kidolgozott kalligráfiát a négy hónapja a fésülködőasztalán heverő esküvői meghívó vastag, elefántcsontszínű papírján. A szertartás holnap délben kezdődik, vagyis ha minden összejön – a gép menetrend szerint landol, Hadley gyorsan áthalad a vámon, a taxi gyors, a forgalom kicsi, tehát az időzítés végig tökéletes –, akkor még van esélye időben odaérni. De csak éppenhogy.

– Ennél a kapunál lehet majd beszállni, háromnegyed tíztől – mondta a kísérő, és átadja Hadley-nek a papírokat, amelyeket szépen mind egy piros borítékba helyezett. – Kellemes repülést!

Hadley az ablakhoz araszol, és szemügyre veszi az egyhangú szürke széksort: a legtöbb ülést elfoglalták, a maradékból pedig a varrásnál kibuggyan a sárga töltelékanyag, akár egy sokat dédelgetett játék mackóból. Böröndje te-tejére ülteti a hátizsákját, és előhalássza a mobilját, majd megkeresi a telefonkönyvben az apja számát, aki egyszerű-

en „Tanár úr”-ként szerepel. Hadley másfél évvel ezelőtt nevezte el így, nem sokkal azután, hogy kiderült, a férfi nem tér vissza Connecticutba, és az *apa* szó fájdalmasan erre emlékeztette, valahányszor elővette a telefonját.

Felgyorsul a szívverése, ahogy a telefon kicsöng; bár az apja még mindig elég gyakran hívja, Hadley csak párszor kereste őt. Londonban majdnem éjfél van, és amikor az apja végre felveszi, reszelős a hangja, az álmoság vagy alkohol, esetleg mindkettő hatására lassan beszél.

– Hadley?

– Lekéstem a gépet – közli azon az éles hangon, amelyet manapság olyan magától értetődően vesz fel, valahányszor az apjával beszél, a vele szembeni általános nemtetszése mellékhatásaként.

– Mi?

Hadley sóhajt, és megismétli:

– Lekéstem a gépet.

A háttérben hallja Charlotte mormolását, és azon nyomban fellángol benne a harag. A szirupos e-mailek ellenére, amiket Charlotte azóta küldözget, hogy Apa megkérte a kezét – és amelyek tele vannak esküvői tervekkel, a párizsi útjuk fotóival meg könyörgéssel, hogy Hadley is vállaljon aktív szerepet a szervezésben, ráadásul mind túlbuzgó „sok-sok puszi”-val zárul (mintha egy *sok* vagy *simán* a *puszi* nem lenne elég) –, Hadley pontosan egy éve és kilenc-

venhat napja tartja magát azon álláspontjához, hogy utálja a nőt. Charlotte hiába kérte fel koszorúslánynak, ennél jóval több kéne ahhoz, hogy meggondolja magát.

– Vettél másik jegyet? – kérdezi Apa. – A következő járatra?

– Igen, de csak tízre ér oda.

– Holnap reggelre?

– Nem, ma estére – feleli Hadley. – Üstökössel utazom.

Apa erre ügyet sem vet.

– Az késő. Nincs elég idő a szertartásig. Nem fogok tudni érted menni – mondja, és tompa hang hallatszik, ahogy lefogja a kagylót, hogy suttogjon Charlotte-tal. – Talán megkérhetjük Marilyn nénit, hogy hozzon el.

– Milyen Marilyn nénit?

– Charlotte nagynénjét.

– Tizenhét éves vagyok – emlékezteti Hadley. – Egész biztos, hogy képes leszek eltaxizni a templomhoz.

– Nem is tudom – feleli Apa. – Először leszel Londonban... – Elhallgat, majd megköszörüli a torkát. – Szerinted anyád nem bánná?

– Anya nincs itt – válaszolja Hadley. – Gondolom, neki az első esküvő elég volt.

Csönd támad a vonal másik végén.

– Semmi gond, Apa. Holnap találkozunk a templomban. Remélhetőleg nem kések sokat.

– Rendben – feleli a férfi halkán. – Alig várom, hogy lássalak!

– Aha – mondja Hadley, képtelen viszonzni. – Holnap találkozunk!

Csak miután letették a telefont, döbben rá: meg sem kérdezte, hogy sikerült a vacsora. Nem is biztos, hogy tudni akarja.

Egy hosszú percig csak áll ott, kezében a szorosan markolt telefontal, és igyekszik nem arra gondolni, mi várja az óceán túlsó partján. A közeli percesstand felől szálló illatokról kissé hányingere támad, és mást se szeretne, csak leülni, de a kapu zsúfolásig van utasokkal, akik nem fértek el a terminál más részein. Nemzeti ünnep lesz a hétfőn, július negyedike, és a tévéképernyők időjárás-jelentést mutatnak, viharfelhőket az ország szívében. Az emberek kijelölik a területüket, úgy foglalják el a váróterem egyes részeit, mintha végleg oda akarnának költözni. Böröndök csücsülnek üres székeken, egész családok telepednek egyes sarkokba, zsíros mcDonald'sos zacskók hevernek a földön. Ahogy átlép egy hátizsákján szunyókáló pasason, Hadley úgy érzi, nyomasztóan közel van a mennyezet, beszorítják a falak, hullámszik körülötte a tömeg, és ösztökélnie kell magát, hogy lélegezzon.

Amikor észrevesz egy üres helyet, arrafelé siet, átmanőverez a guruló bőröndjét a cipők tengerén, és igyekszik

nem arra gondolni, mennyire össze fog gyűrődni a lila selyemruha, mire holnap reggel megérkezik Londonba. Az eredeti terv szerint lett volna az esküvő előtt néhány órája elkészülni a szállodában, most azonban egyenesen a templomba kell majd rohannia. A jelenlegi összes aggodalma közül nem pont ez foglalkoztatja különösebben, de azért kicsit muris elképzelnie, mennyire elszörnyednek majd Charlotte barátnői; szerintük kétségkívül katasztrófának számít, ha az embernek nincs ideje fodrásszal megcsináltatni a frizuráját.

Hadley finoman szólva is *megebánta*, hogy elvállalta a koszorúslány szerepét, de nem tudott ellenállni Charlotte szünni nem akaró e-mailezésének meg Apa vég nélküli könyörgésének, ráadásul meglepő módon még Anya is támogatta az ötletet.

– Tudom, hogy most nem nagyon vagy oda apádért – mondta Anya –, és az biztos, hogy én sem. De tényleg szeretnéd majd úgy lapozgatni azt az esküvői fényképalbumot, talán egy nap a saját gyerekeiddel együtt, hogy bánod, amiért kimaradtál a nagy eseményből?

Ami azt illeti, Hadley nem hiszi, hogy valaha is megbánná, de felfogta, mit akart tőle mindenki, és az tűnt a legegyszerűbbnek, ha a kedvükben jár, még ha ez azt is jelenti, hogy el kell viselnie a hajlakkot, a kényelmetlen magas sarkút, meg a szertartás utáni fotózást. Charlotte-ot egy

rakat harmincas barátnője segítette az esküvő megszervezésében, és amikor megtudták, hogy egy amerikai tinédzser is csatlakozik a násznéphez, azonnal felvették az esküvői levelezőlistára, csak úgy záporoztak rá a felkiáltójelekkel teli e-mailek. És bár Hadley még nem is találkozott Charlotte-tal, sőt az elmúlt másfél évben mindent megtett, hogy ezt elkerülje, rengeteg, az esküvővel kapcsolatos témában megismerte a nő ízlését – olyan fontos kérdésekben, mint pántos szandál kontra zárt orrú cipő, illetve hogy legyen-e fátylvirág a csokrokban; vagy ami a legborzalmasabb és a Hadley-t legjobban megviselő témát illeti: milyen fehérneműt kér Charlotte ajándékba a leánybúcsún. Hadley igazán elképesztőnek találta, mennyi e-mailezést vált ki egy esküvő. Tudta, hogy néhány nő Charlotte munkatársa az oxfordi egyetemi szépművészeti galériában, de csodálta, hogy ennyi levelezés mellett egyáltalán jut idejük munkára. Holnap kora reggel kellene találkoznia velük a szállodában, de úgy tűnik, kénytelenek lesznek nélküle becipzározni a ruhájukat, kifesteni a szemüket és becsavarni a hajukat.

Odakint majdnem teljesen besötétedett, csak a gépeket körvonalazó apró fényeket látni. Hadley ki tudja venni a tükörképét az ablaküvegben: szőke haj, nagy szem, valamiért máris olyan elcsigázott és gyűrött, mintha most érkezne az utazásból. Bepréseli magát az üres székbe egy idősebb, újságot olvasó pasas és egy középkorú, kötögető

nő közé. A férfi olyan hevesen lapozza az újságját, hogy Hadley azon se lepődne meg, ha az kiszállna a kezéből. Ránézésre nem tudja megállapítani, mit köt az asszony, akinek egy cica van a garbójára hímezve.

Még három óra – gondolja magában, ahogy magához öleli a hátizsákját, aztán rádöbben, hogy nem érdemes olyasmire visszaszámolni, amitől ódzkodik; sokkal pontosabb ahhoz tartania magát, hogy még két nap. Még két nap, és újra itthon lehet. Még két nap, és úgy tehet, mintha mindez meg sem történt volna. Még két nap, és elmondhatja, túlélte a hétvégét, amitől mintha már hónapok óta tartana.

Elfordítja a hátizsákját az ölében, de nem kapcsol időben, hogy nem cipzározta be teljesen, így néhány holmija a földre hull. Hadley könnyen eléri a szájfényt meg a pletykalapokat, de mire feláll, hogy felvegye a vastag, fekete könyvet, amit az édesapjától kapott, a szemközt ülő fiú már felemelte a kötetet.

A fiú a borítóra pillant, mielőtt visszaadná a könyvet, és Hadley látja, hogy megismerte a művet. Beletelik pár másodpercbe, mire rájön, hogy a srác most biztosan olyan embernek nézi, aki Dickenst olvas a reptéren, és majdnem közli vele, hogy bizony téved; ami azt illeti, hiába van meg nagyon régen a könyv, Hadley még ki sem nyitotta. De inkább csak mosolyog köszönetképpen, aztán feltűnően az

ablak felé fordul, nehogy a fiúnak eszébe jusson beszélgetést kezdeményezni.

Mert Hadley most nem akar beszélgetni, még egy ilyen vonzó sráccal sem. Sőt egyáltalán nem akar itt lenni. A rá váró nap olyan, akár egy élő, lélegző lény, ami ijesztő sebességgel vágtat felé, és mintha csak idő kérdése lenne, hogy két vállra fektesse. Az attól való félelem, ami a gépen – arról nem is beszélve, ami Londonban – vár rá, valós tüneteket okoz: Hadley moco rog a széken, rugózik a lábával, meg-megrándulnak az ujjai.

A mellette lévő pasas hangosan kifújja az orrát, majd nagy lendülettel ismét széttárja az újságot, és Hadley reméli, hogy nem fog a gépen is mellé kerülni. Hét óra hosszú idő, olyan nagy része az ember napjának, hogy nem lenne szabad a véletlenre bízni. Senkinek nem jutna eszébe egy ismeretlen partnerrel útra kelni, Hadley mégis rengetegszer utazott Chicagóba, Denverbe vagy Floridába egy vadidegen mellett ülve a repülőn, mintha kettesben szelték volna át az országot. A repülés már csak ilyen: az ember órákon át beszélgethetne valakivel úgy, hogy még a nevét sem tudja meg, kitálalhatná minden féltve őrzött titkát valakinek, akit soha nem lát viszont.

Ahogy a férfi a nyakát nyújtogatja, hogy elolvasson egy cikket, a karja Hadley-éhez ér, és a lány hirtelen felpattan, fél vállra kapva a hátizsákját. A kapu környéke még min-

dig zsúfolásig van emberekkel, és Hadley vágyódva néz az ablakra: bárcsak odakint lehetne a szabadban! Nem biztos benne, hogy képes még három órán át itt ülni, de elretenti a gondolat, hogy a tömegben vonszolja a bőröndjét. Közelebb húzza a poggyászt a székhez, hogy az foglaltnak tűnhessen, majd a cicás garbót viselő hölgyhöz fordul.

– Elnézést, szemmel tartaná egy kicsit a bőröndömet? – kérdezi, mire az asszony kezében megdermed a kötőtű, és homlokráncolva néz fel Hadley-re.

– Azt nem szabad – feleli nyomatékosan.

– Csak egy-két percről lenne szó – magyarázza Hadley, de az asszony kis fejcsóválással elzárkózik a kéréstől, mint ha képtelen lenne elviselni, hogy köze legyen bármihez, ami a bőrönddel történik.

– Majd én szemmel tartom! – szól a szemközt ülő fiú, és Hadley ránéz, most először nézi meg magának igazán. Sötét haja egy kicsit túl hosszú, és morzsák vannak a pótlóján, de van benne valami rendkívüli is. Talán az akcentusa, amit Hadley britnek vél, vagy a szája rángása, ahogy igyekszik elfojtani a mosolyát. Hadley szíve mindenesetre meglepően nagyot dobban, amikor a fiú ránéz, mielőtt az asszonyra pillantana, aki rosszállóan húzza el a száját.

– Megszegik a *törvényt* – mormogja alig hallhatóan, és tekintete a két nagydarab biztonsági őrre vándorol, akik az ételudvar közelében álldogálnak.

Hadley visszanéz a fiúra, aki barátságosan mosolyog rá.

– Nem érdekes – mondja a lány. – Inkább magammal viszem. De azért köszí!

Nekiáll összeszedgetni a holmijait, a hóna alá csapja a könyvet, és a másik vállára kapja a hátizsákot. Az aszszony alig húzza be a lábát, ahogy Hadley elhúzza előtte a bőröndöt. Amikor a váróterem végébe ér, a színtelen szőnyeg linóleummal borított folyosóra vezet, és a bőrönd bizonytalanul meginog a kettőt elválasztó műanyag szegélyen. Egyik kerekéről a másikra billen, és ahogy Hadley megpróbálja két kerékre állítani, a könyv kicsúszik a hóna alól. Amikor lehajol, hogy felvegye, pulcsija is a padlón landol.

Na ne szórakozzunk! – gondolja Hadley, és kifúj az arcából egy hajtincset. Ám mire mindent összeszed és ismét a bőröndjéért nyúl, az már nincs ott. Megpördülve döbbenten látja, hogy a fiú áll mellette, saját holmiját a vállára kapva. Hadley tekintete a srác kezére vándorol, amely az ő bőröndjének fogantyúját markolja.

– Mit csinálsz? – pislog a fiúra.

– Úgy tűnt, elkelné neked a segítség.

Hadley csak bámul rá.

– És így biztosan nem szegjük meg a törvényt – teszi hozzá a srác vigyorogva.

Hadley megemeli a szemöldökét, mire a fiú kihúzza magát, és kissé kevésbé tűnik magabiztosnak. Eszébe jut, hogy a srác talán el akarja lopni a poggyászát, de ha ez a terve, akkor nem jó lóra tett; szinte nincs is más a bőröndben, csak egy pár cipő meg egy ruha. Azoktól Hadley boldogan meg is szabadulna.

Egy hosszú percig csak áll ott, próbál rájönni, hogyan sikerült szert tennie egy saját teherhordóra. De a tömeg hullámszik körülöttük, Hadley vállát nyomja a hátizsák, és a fiú fürkészt tekintetében magányt vél felfedezni, mintha mindennél jobban tartana attól, hogy most magára hagyják. És Hadley ezt nagyon is meg tudja érteni, így egy perc múlva beleegyezően bólint, a srác előredönti a bőröndöt a kerekére, és elindulnak kettesben.

New York 19:12
London 00:12

A hangosbemondóból bejelentés szól, hogy az egyik gépről eltűnt egy utas, és Hadley fejébe akaratlanul is szöveget üt az ötlet: mi lenne, ha ő is ellógná a járatáról? De mintha csak olvasna a gondolataiban, az előtte haladó srác hátra-néz, mintegy ellenőrizve, hogy még mindig megvan-e, és Hadley rádöbben: akármilyen váratlanul jött is a társaság, ezen a napon nagyon is örül neki.

Elhaladnak egy ablaksor előtt, amely a felszállópályára néz, amin úgy sorakoznak a repülők, mintha díszfelvonulásra készülnének, és Hadley érzi, amint felgyorsul a szívverése a gondolatra, hogy hamarosan fel kell szállnia

egy gépre. A világ összes szűk terét figyelembe véve, a legkisebb zug, hasadék vagy sarok sem tudja úgy remegésre bírni, mint egy repülőgép látványa.

Tavaly fogta el először ilyen szédítő aggodalom, a kalapáló szívverés, a gyomrot görcsbe rándító pánik. Egy aspeni szállodai szobában, miközben odakint sűrűn hullott a hó, az apja pedig a szomszédban telefonált, Hadley hirtelen úgy érezte, hogy a falak túl közel vannak hozzá, sőt egyre közelebb érnek, egy gleccser megállíthatatlanságával araszolnak egyre közelebb. Csak állt ott, és igyekezett nyugodtan lélegezni, miközben a szívverése olyan hangosan lüktetett a fülébe, hogy szinte elnyomta Apa tompa hangját a fal túloldalán.

– Igen – mondta az apja –, és állítólag ma még tizenöt centi fog esni, úgyhogy holnapra tökéletes lesz.

Két teljes napja voltak Aspenben, gondosan igyekeztek úgy tenni, mintha ez a tavaszi szünet semmiben sem különbözött volna a korábbiaktól. Minden reggel korán keltek, hogy felmenjenek a hegyre, mielőtt túl zsúfolttá váltak volna a pályák, sielés után némán üldögéltek forró csokival teli bögréjükkel a szállodában, este a kandalló előtt társasoztak. Igazság szerint viszont olyan sok időt töltöttek azal, hogy *nem* tették szavá Anya hiányát, hogy egyikük sem bírt másra gondolni.

Egyébként is, Hadley már akkor is átlátott a szitán. A lány tudta, meg kell legyen az oka annak, hogy miután

az apja fél évre Oxfordba ment költészetet oktatni, egyszerűen csak közölte: el akar válni. És bár Anya nem mondott neki ilyesmit – sőt Apát illetően szinte teljesen megkukult –, Hadley tudta, hogy a jó ok biztosan egy másik nő.

A szünetben akarta kérdőre vonni, a gépből kiszállva vádlón rámutatni, és választ követelni tőle, hogy miért nem jön haza. De ahogy a reptéren szembe találta magát a rá váró apjával, rádöbrent, hogy teljesen máshogy fest: vöröses szakállt növesztett, ami nem illett sötét hajához, és mosolya olyan széles volt, hogy Hadley-hez látta az összes koronáját. Mindössze hat hónapja nem látták egymást, de ez alatt az idő alatt az apja szinte idegenné vált, és csak akkor lett megint ismerős, amikor lehajolt Hadley-hez, hogy megölelje. A lány megérezte cigarettafüstös, arcszeszes illatát, és hallotta reszelős hangját, ahogy azt mondta, mennyire hiányzott neki. És valamiért ettől még rosszabb lett a helyzet. Végül is nem a változásoktól szakad meg az ember szíve, hanem a megszokott apróságoktól.

Úgyhogy Hadley-nek inába szállt a bátorsága, az első két napon inkább csak figyelt és hallgatott, igyekezett térképésként olvasni az apja arcvonásaiból, nyomokat keresett, amelyek megmagyarázhatnák, kis családjuk miért hullott váratlanul darabokra. Amikor Apa az előző ősszel elutazott Angliába, mind repestek az örömtől. Apa addig egy kis, nem elsőrangú connecticuti egyetemen oktatott, így

az oxfordi tudományos ösztöndíj – a lehetőség, hogy a világ egyik legjobb irodalomtudományi tanszékén tanítson – mindannyiuk számára ellenállhatatlannak tűnt. Hadley azonban épp akkor kezdte a tizediket, Anya pedig nem hagyhatta volna ott kis tapétaüzletét négy hónapra, ezért hát úgy döntöttek, ők ketten karácsonyig otthon maradnak, majd két hétre Apához utaznak Angliába, aztán mindhárman együtt jönnek haza.

Ebből persze semmi sem lett.

Anya karácsonykor egyszerűen bejelentette, hogy változott a terv, ők ketten Hadley nagyszüleinél ünnepelnek, Maine-ben. Hadley félig arra számított, hogy Apa meglepetésként ott fogja várni őket, de a karácsonyestét csak Nagyival meg Nagypapával töltötték, na meg annyi ajándékkal, amiből kiderült, mindenki pótolni próbálta azt, ami hiányzik.

A karácsony előtti napokban Hadley többször fültanúja volt a szülei feszült telefonhívásainak, és a szellőzőn át hallotta az anyja sírását, de Anya csak a Maine-ből hazafelé autózás közben jelentette végül be, hogy elválnak Apával, aki még egy félét Oxfordban marad.

– Először csak különválnak – mondta Anya, és tekintetét az útról Hadley-re kapta, aki dermedten ült, egyesével fogta fel az egyre rosszabb híreket: először, hogy *Anya és Apa el fognak válni*, aztán meg, hogy *Apa nem jön vissza*.

– Egy egész óceán választ el titeket – szólt halkán. –
Hogy lehet ennél is jobban különválni?

– Jogilag – sóhajtott Anya. – *Jogilag* válunk külön.

– Nem kéne előbb találkoznotok? Mielőtt meghoznátok
egy ilyen döntést?

– Jaj, édesem! – mondta Anya, és levette a kezét a kormányról, hogy megpaskolja Hadley térdét. – Szerintem ez
rég el lett döntve.

Így aztán, alig két hónappal később, Hadley aspeni szállodájuk fürdőszobájában állt, kezében a fogkeféjével, és apja szomszédból beszűrődő hangját hallgatta. Egy másodperce még biztos volt benne, hogy Anya érdeklődik a hogylétük felől, és a szíve repesett a gondolatra. De aztán hallotta, hogy az apja egy másik nevet mond – *Charlotte* –, mielőtt lehalkította volna a hangját.

– Nem, nem hallja – mondta. – A fürdőszobában van.

Hadley megdermedt, elképedt, hogy mikor lett az apja olyan ember, aki külföldi nőekkel sugdolózik szállodai telefonon, aki síelni viszi a lányát, mintha ez még jelentene valamit, mintha ígéretet tenne vele, aztán meg visszatér az új életéhez, mintha mi sem történt volna.

Hadley közelebb lépett az ajtóhoz, csupasz lába fázott a csempén.

– Tudom – mondta Apa halkán. – Te is hiányzol nekem, édesem.

Hát persze – gondolta Hadley, és lehunyta a szemét. *Hát persze.*

Nem nyugtatta meg, hogy igaza lett; önmagában az semmit sem ért. Érezte, hogy gyökeret ereszt benne a neheztelés magva. Olyan volt, akár egy barackmag, kicsi és kemény és ellenálló, és biztos volt benne, hogy ez a keserűség sosem oldódik fel.

Hátralépett az ajtótól, érezte, hogy elszorul a torka, összeszűkül a mellkasa. A tükörben látta, hogy kipirul, és mintha a kis helyiség hője párásította volna el a szemét. A mosdó szélébe kapaszkodott, figyelte, ahogy elfehéredett az ökle, kényszerítette magát, hogy megvárja, amíg az apja befejezi a telefonálást.

– Mi a baj? – kérdezte Apa, mikor Hadley végre előke-
rült a fürdőszobából, szó nélkül elment mellette, és ledobta
magát az egyik ágyra. – Jól érzed magad?

– Persze – vágta rá Hadley.

De másnap is megtörtént.

Másnap reggel épp a földszintre mentek lifttel, máris bemelegedve a sokrétegű síszerelésbe, amikor a felvonó élesen megrándult, majd hirtelen megállt. Csak két másik ember volt velük, és értetlenül néztek egymásra, majd Apa vállat vont, és a vész hívó gomb felé nyúlt.

– Hülye lift!

Hadley csúnyán nézett rá.

– Mármint hülye amcsi lift?

– Tessék?

– Semmi – motyogta, majd össze-vissza nyomogatta a gombokat, és ahogy sorban felvillantak, egyre jobban előntötte a pánik.

– Nem hinném, hogy ezzel bármit... – kezdte Apa, de elhallgatott, amikor észrevette, hogy valami baj van. – Jól vagy?

Hadley a síkabátja nyakát húzogatta, aztán kicipzározta.

– Nem – felelte, vadul vert a szíve. – Igen. Nem tudom. Ki akarok jutni innen.

– Mindjárt jön valaki – mondta Apa. – Addig nem tehetünk...

– Nem, Apa, én *most rögtön* ki akarok jutni! – vágott közbe Hadley kissé dühöngve. Akkor szólította először Apának, mióta itt voltak Aspenben; addig alapvetően igyekezett kerülni a megszólítását.

A férfi körbenézett a szűk liftben.

– Pánikrohamod van? – kérdezte, és úgy tűnt, egy kissé maga is bepánikolt. – Esett már meg ilyen? Anyád tudja...

Hadley a fejét rázta. Nem tudta biztosan, mi történik; csak azt tudta, hogy *most rögtön* ki kell jutnia onnan.

– Figyelj ide! – mondta Apa, ahogy megragadta a vállát, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. – Egy perc, és itt lesznek, oké? Nézz rám! Ne is gondolj arra, hol vagyunk!

– Oké – motyogta Hadley összeszorított foggal.

– Oké – mondta Apa. – Gondolj egy jó kis helyre! Valami tágas térre.

Hadley igyekezett csitítani tomboló elméjét, előhívni egy megnyugtató emléket, de az agya nem volt hajlandó együttműködni. Az arca felhevülten bizsergett, nem bírt koncentrálni.

– Képzeld azt, hogy a tengerparton vagy! – mondta Apa. – Vagy ott az ég! Képzeld el az eget, jó? Gondolj arra, milyen nagy, nem is látni a végét.

Hadley lehunyta a szemét, és erőltette magát, hogy elképzelje az óriási, végtelen kékséget, amelyet csak bárányfelhők tarkítanak itt-ott. A mélységét, a felfoghatatlan kiterjedését, hogy nem is lehet tudni, hol ér véget. Érezte, hogy lelassul a szívverése, és egyenletessé válik a légzése, kilazította izzadt öklét. Mire ismét kinyitotta a szemét, Apa lehajolt hozzá, szeme elkerekedett az aggodalomtól. Mintha egy örökkévalóságon át bámulták volna egymást, és Hadley rádöbben, most először szánta rá magát, hogy az apja szemébe nézzen, mióta Aspenben voltak.

Egy perccel később a lift rázkódva mozgásba lendült, és Hadley fellélegzett. Ezután egy szót se szóltak egymáshoz a liftben, mindkettőjüket megrázta az eset, alig várták, hogy kimehessenek a szabadba, és az ég végtelen kékje alatt állhassanak.

Most, a zsúfolt terminál közepén állva, Hadley elkapja a pillantását az ablakról, a kifutópályán felhúzó játékként sorakozó repülőgépekről. Ismét görcsbe rándul a gyomra; mindig segít, ha az eget képzelet el az ember, kivéve, ha épp kilencezer méter magasan van a levegőben, ahonnan csak lefelé vezet az út.

Megfordulva azt látja, hogy a fiú vár rá, és még mindig markolja a bőröndje fogantyúját. Mosolyog, amikor Hadley utoléri, aztán kifordul a forgalmas folyosóra, és olyan nagyokat lép, hogy a lány sietve igyekszik nem lemaradni. Olyan erősen koncentrál a kék póló követésére, hogy amikor a fiú megáll, majdnem beleszalad. Legalább tizenöt centivel magasabb Hadley-nél, így le kell hajtania a fejét, hogy szóljon hozzá.

– Meg se kérdeztem, hova mész.

– Londonba – feleli, mire a srác felnevet.

– Nem, úgy értem, *most*. Hova mész most?

– Ja – dörzsöli a homlokát Hadley. – Igazából nem is tudom. Talán vacsorázni. Én csak nem akartam még egy csomó ideig ott ücsörögni.

Ez nem egészen igaz; a mosdóba indult, de ezt nem akarja bevallani a fiúnak. Nem tudja elviselni a gondolatot,

hogy udvariasan várakozzon rá odakint, míg ő sorban áll a női WC-ben.

– Oké – feleli a srác, és ahogy lenéz rá, sötét haja a homlokába hull. Amikor elmosolyodik, Hadley észreveszi, hogy csak az egyik oldalon van gödröcskéje, és ez valahogy megnyerően egyenetlenné teszi a megjelenését. – Na, akkor most merre?

Hadley lábujjhegyre áll, körbeforog, hogy felmérje a lehetőségeket, de csak egy csomó borzalmas pizzázót meg hamburgerest lát. Nem biztos benne, hogy a fiú is vele eszik-e, de a lehetőség, hogy talán csatlakozik hozzá, kissé megnehezíti a választást; szinte érzi, ahogy a mellette álló srác rá vár, és Hadley egész testében megfeszülve igyekszik kiokoskodni, melyik kajáldában fenyegeti legkevésbé a veszély, hogy evés közben összemasztolja a képét.

Mintha egy örökkévalóságba telne, mire rámutat egy néhány kapuval arrébb lévő kávézóra, és a fiú engedelmesen elindul felé, maga mögött húzva Hadley piros bőröndjét. Amikor odaérnek, megigazítja a vállára vetett poggyászt, és a kínálatra hunyorog.

- Jó ötlet – mondja. – A gépen vacak lesz a kaja.
- Hova utazol? – kérdezi Hadley, ahogy beállnak a sorba.
- Én is Londonba.
- Tényleg? Hol ülsz?

A fiú a farmerja hátsó zsebébe nyúl, és előhúzza a jegyét, amely félbe van gyűrődve, egyik sarka beszakadt.

– Tizennyolc C.

– Én meg a tizennyolc A-n – mondja Hadley, mire a fiú elmosolyodik.

– Majdnem egymás mellett.

Hadley a srác öltönyzsjakjára biccent, amelyet még mindig a vállán tart, egy ujját a fogasba akasztva.

– Te is egy esküvőre méész?

A fiú habozik, majd egy biccentés első feleként felrántja az állát.

– Én is – mondja Hadley. – Fura lenne, ha ugyanarra az esküvőre utaznánk, mi?

– Az nem valószínű – feleli a srác, fura pillantást vet rá, és Hadley azonnal hülyének érzi magát. Hát persze, hogy nem ugyanarra az esküvőre mennek. Reméli, hogy a fiú nem olyannak nézi, aki azt hiszi, hogy London valami isten háta mögötti kisváros, ahol mindenki ismer mindenkit. Hadley még soha nem hagyta el Amerikát, de azt azért tudja, hogy London óriási; szerény tapasztalata alapján elég nagy város ahhoz, hogy valaki nyomtalanul eltűnjön benne.

A fiú úgy fest, mint aki még valamit akar mondani, aztán inkább megfordul, és az étlap felé int:

– Tudod, mit szeretnél?

Hogy tudom-e, mit szeretnék? – gondolja Hadley.

Szeretne hazamenni.

Szeretné, ha az otthona olyan lenne, mint régen.

Szeretné, hogy akárhova kell is utaznia, az ne az apja esküvője legyen.

Szeretne *bárhol* lenni, csak ezen a reptéren nem.

Szeretné tudni a fiú nevét.

Egy másodperccel később felnéz a srácre.

– Nem tudom – feleli. – Még nem döntöttem el.